

F. L. VĚK.

Obraz z dob našeho národního probuzení.

NAPSAL ALOIS JIRÁSEK.

„Zaslechl jsem, že v jejích prodárně kupují staročeské knihy, ale ne jako starou popisnici na kornouty pro koření nebo chráp-
pach, ale že jsou jejich milovníci. To mne moc těší, nebo dnešního času i učení a knihovnictví smě-
jou se všemu starobylému, jsouc jen utrhláková a smějí se ob-
zvláště každému, kdo našel zaned-
banou řeč chtějí napravit a očis-
tit od vypjatých latinských a
obzvláště německých slov a nov-
ní, českými jakoby ránošlady jí
přikládají.“

Psal si konšelo vyzváním, aby Věk, až by měl pokdy a přijel ně-
kdy na Opočen, neopomenul pisa-
tele navštívit, že ostává zrovna na
„prostranové“. Ze byl také kni-
hovtípníkem a stee „učencem
smyslu latinského“; a oženiv se,
stal se „spěšnovodem“, ale sesta-
rav a děti nemaje, ze prodal ryc-
lojezdka a že se teď přistěhoval k
svému sestromuži a že nyní dopl-
ňuje znamenitý, starý slovar če-
ský, a že by rád svůj poklad, ten
slovar a jiné knihy staré, jemu,
mladému vlastenci, ukázal a s ním
také promluvil straniva těch če-
ských slov, a že jsou (jako Věk)
hudebník, jak slyší, aby přemý-
šlel, jak by se řeklo po česku ba-
sa, on („spěšnovodem“) ze by my-
slil „bručka“.

Psalí to způsobilo mladému
kucei dosti nenáží, a nebyti po-
sala, jenž vypověděl, že ho posílá
starý pan poštmistr Sýkora, jenž
ně ani obsahu vystihl. Ten list
starého podivina vlastence bylo
prvním od jara vyrušením v jed-
notvárném životě Věkových. Mladý
kupec, jež ono psaní došlo koncem
žní, hned jak bylo po nich, vy-
pravil se na Opočen, a to jednou
v neděli. Starého „spěšnovoda“
zastal v uzamčené, upevané, vyto-
pené světnici, nad pasem stolem
viselo plno silhuet, sedělo v kře-
se, v bačkorch. Měl hrozně tu-
stě obočí a vypadal velmi pří-
sně. Ale sedivě, malé oči jeho i
všecka vráskovitá tvář se vyjasni-
ly, když uslyšel, kdo k němu při-
šel, a nad oběť ožvil, dříve se
děl jako mumie, když začal ukazo-
vat svému hosti staročeské knihy,
jež měl plnou polici, a jež na
musel na stůl přinášeti sestřin
vnuč. Nejméně tři své poklad,
„Slovar Český“ jenž byl r. 1716
„u Kašpara Wuzina v jezuitkě
ulici k dostání,“ si nechal napo-
sáled i rukopisný sešit při něm plný
vlastních jeho stvrů.

Starý „spěšnovodem“ byl neúmorný.
Ukazoval, huboval, nadával
těm lidem z města, kteří se smáli
jeho novým slověům, a zase vyklá-
dal. Tu teprve porozuměl Věk li-
stu starého poštmistra a uslyšel,
že „popisnice“ je papír, „chráp-
pach“ tabák, „knihovtípník“
student, „ránošlady“ náplást,
obkladek, „prostranov“ rynek a
„učence smyslu latinského“ že je
student v syntaxi. Starý poštmis-
tr „spěšnovodem“ se také dotazo-
val, k odpovědi však nepustil a
zase dále vykládal a nechal, že
host už zvěřenal, že mu je hor-
ko, že se už potí, že se potem za-
lívá, že už nedává pozor, že pře-
seduje, že vstává. . . . . A pojednou
si vzpomněl, že by se basu neměla
jmenovat „bručka“ jak psal, ale
že případ na něco jiného, „hlu-
bozník“, to že to pravé; a „salát“
co mu dal přemýšlení, a co by
Věk myslil, jak je salát na česko,
Věk už nemyslil nic, poddal se
hned a také ochotně přisvědčil,
když Sýkora, jenž usmívaje se vl-
tálně a zároveň číhava na něj upi-
ral světlicí se oči, ukazovákem vjel
mu do prsou a vzkřikl: „Zeleno-
čarupka!“

V tom svém potu a v těch ne-
snázných dopustil se Věk i té zba-
bělosti, že ani nic neodmlouval,
kým starý Sýkora spustil zobra-
těl na Kramera. ten ze také chce
všemu rozumět, ale že nerozumí,
aby nechal novin spisování a vy-
dávání, když nechce tam otiskovat
takové užitečné věci, dobrá slova,
aby se hloupý lid a taková hov-
da a posměváčkové mohli poučít,
co a jak pořádně říkat česky. On,
Sýkora, že mu poslal slov celou

hodu, a co si hlavy nalámala, a tam
v Praze ti přečtení pánovec nic, a
ani si toho nevšimli.

F. Věk, červený jako rak, zpoe-
ný jako mýš, z hluboka si odde-
chl, když vyšel z té vlastencov-
lázně, umiňuje sobě, že tak hned
nesplní slovo, jež staroch na něm
vynutil, že ho navštíví. Ale dostal
se tam mimo nadání ještě toho
podzimu, za nedlouho.

Jednou odpoledne, bylo koncem
října, přijel ze obchodem na Opo-
čen. Měnil, že si tam své jedná-
ní odbude, a pak hajdy zase na
bryčku, aby ho nikdo od Sýkorů
neviděl, a pryč. Ale hned jak při-
jel a šel kolem kláštera, shlédl ho
Sýkorův „sestromuž“, soused
zdejší, a již zdaleka na něj kýval
zdejší, a již zdaleka na něj kýval
kupec k němu došel, zval jej, aby
se u švagra zastavil, že tam už je
návštěva, jakýsi pán z Prahy, ten
že se také do Dobrušky, k němu,
Věkoví, chystá. Starý soused, ví-
ce sedlák nežli měšťan, v šosatém,
sedivém kabátě, přistoupiv až k
Věkoví bral jej za kabát, a polo-
tajemně, polo vyzvídavě začal, že
to nějak divný pán, že chodil
nejdřív po městě, že se tolik vy-
ptával na každého, až ho policejt
zastavil. Ale toho že odbyl, až se
policejt lek, za to v zámku, tam
že ten cizinec nepochodil. Šel i do
kancelářů, ale tam jej páni zrov-
na hnali pryč jako nějakého ži-
dovského kramáře.

„Co chce?“ ptal se Věk, nemo-
ha se rozpomenouti na žádného
známého.

„Rozdává knihy, samé české, vě-
dí, a náké noviny, kdo pak ví; člo-
věk by myslil náky blázen, kdo
pak bude chodit s knihami, a ta-
ky je prý rozdává, a říká, že je
kněz. Povížejí, velebný pán! A-
le aby tohle pan páter, to není
možná. Kdo pak ví. — Teď v tem-
hle čas — a Prajs na krku — a
Francouz, víme? Vždyť se pama-
tujeme, jak špehouni —“ zamrkal,
významně pohledl, zvedl ukazová-
ček a nedokonečl o tom špehouno-
vi. Ale už zase mluvil: „A ta-
kový náko osunělý, střevíce se-
šapané, zablácené; divný pampá-
ter. No, je na něm vidět, že moc
chodí a leckde nocuje. Proto oni
ho páni z kancelářů vyhnaní, a ta-
ky co s knihami —“ měšťan se za-
smál, „div ho dráb nezavřel. A-
le to se dopálil, a rovnou na dě-
kanství. A vidějí, s panem děka-
nem si dali tři hubičky, a pan dě-
kan ho dost častoval, a pak ho po-
sáled k panu švagrovi.“

Měšťan jména nevědí. Věkoví
pojednou připadlo, co mu tenkrát
ten šedivý pan páter v Praze řekl,
že ho možná navštíví. Ale jak by
ten a teď! Než nemýšlel se. Byl to
on, P. Vrba. Zastal ho u starého
Sýkory, bez pláště, ale jako bra-
benec. Bylo to i horkem vypočené
jizby i živým hovorem. A ten byl
už tuze živý. P. Vrba rozkládal
prudec rukama, hlavou kroutil,
starý Sýkora seděl jako vřr, roz-
členěn nějak žlutě; přehustě o-
bočí bylo jako naježené a sedivě
malé oči spod něho jen svítily. —
Oba starochové byli rozkožoutěni.
Věk vstupuje zaslechl, jak P. Vr-
ba zvolal.

„A to je na nie, to je zbyteč-
né —“
Starý Sýkora, nehýbaje se, ma-
je ruce i prsty do operadel přis-
tisknuté, kroutil očima a opakoval
ostře:
„A já zase: Ne a ne; a to je
kradené.“ Ale hned sebou hnul,
jak kupec z Dobrušky šhlédl. Ta-
ké P. Vrba ho hned poznal, a teď
oba starci doléhali na něj otázka-
mi.
„Nox, jaké je to slovo, nos?“
vzal Vrba a Sýkora do toho:
„Kradené! Vypůjčené! Nos je
vypůjčený. „Citoň“, povklám, ne-
bo „vonnocit“ a Němeč! budou
moci nie —“
P. Vrba se složitě zasmál a pra-
vil:
„Už jsem povídal. Velestavná i
žádný ze starých toho slova ne-
zná, všude je nos a nie citoň, žá-
dný vonnocit, žádný citoň. K smí-
chu!“
F. Věk chtěl být šalanoumem
Přisvědčil rozhodně P. Vrbovi, je-

ho důvodu, dodal pak, že to slovo
v latině zrovna je takové, ale cit-
toň, že od cit, cititi — (starý Sý-
kora začal pokyvovati hlavou) —
že by to mohlo být, ale — Ne-
odmlouvil, neboť starý „spěšnovodem“
nechav kývání škubl sebou, vztá-
hl ruku a prudec volal:
„Nie, nie, mohlo být, ono bude.
Na všecka má slova dojde, ale ne-
budou taková zabeďněná, až —“
Nedomluvil, nebo P. Vrba vstal,
bral plášť a měl se k odchodu. Ro-
zešli se ne v tuze dobrém, a také
Věka nepropustil starý poštmis-
tr tak laskavě jako minule. Jak
vyšli ven, zpozoroval Věk, že P.
Vrba kulhá.

„To ti brabenčkové v koleně,
ta havěť bolestná,“ vložil P. Vr-
ba na Věkův dotaz. „A ta bolest
mne už vyžene do Prahy. Tam tu
zimou přeskáám, budu opisovat, vě-
dí, staré věci památne a tak, a pak
na jaře s pomocí boží zase hajdy
do světa, na vandr.“
Když pak P. Vrba seděl vedle
Věka v bryčce, všecko mu vložil
a vysvětlil, proč chodí a co dělá.
Mluvil o tom vážně, se zanícením,
že to je dobré, že leckde se tak
knihy uchytí, a co v ní, že se ujme.
Leckdes ze ta pravda padne na ka-
men. Vypravoval, jak je leckde
zabeďněnost a jaká hloupost, a za-
se jak se místem potěšil z lidu, a
jinde zasmál a nazlobil, zač ho tu
tam měli, jak ho špehovali, jak ho
odhývají, vystrkují.

„Jako tady na Opočeně, vědí. —
U nich se mně to nestane, když
jedu s nimi.“
„Ale mnoho již nepořídějí,“
Věk také žertem odpovídal a dol-
žil, že v Dobruce a v nejbližším
okolí podobně jedná jako on, P.
Vrba, že pújěuje, rozdává i pro-
dává knihy a noviny, a domlouvá,
kde může i poučí.

Starý kaplan v plášti, v čepici se
zeleným vespad stínidlem, začal se-
bou vrtět a zvolal:
„To abych hned slezl. Co tady
se mnou? Naš jsem sem chodil? —
Ale přeť pro radost, že nejsem
sám. Pozdrav jih Bůh, mladý
panáček. Jen takhle něco doká-
žeme, a ne jako ta sůva tam, vě-
dí, dělá chtoné, vonnocity, či jak
to bylo a noelky — haha — noel-
ky, to ještě než přišli; to nevědí,
co je noelka. Vno!“ vzkřikl, „vi-
no!“ opakoval s důrazem obojí
vymrštil. „Protože je německy
Wein a latinsky vinum, nesmíme
míti víno, ale noelku, protože se
Noe vinem opil, a noelnicí, vini-
ci! Vidějí, takhle bysme byli br-
zo pro smích; a je dost takových
bláznů. V Praze také. Ale Vele-
slavina na ně, a staré! Jen ti a
žádný jiný nás nepoučí!“
Za takového hovoru dojel do
Dobrušky. Tam páter Vrba zůstal
do druhého dne. Nešel však níkam.
A kdyby byl i chtěl, nemohl by. —
Koleně tuze bolelo. Věk chtěl,
aby starý kněz ulehl a zůstal, až
by bylo lépe. Ale ten se nedal
zdržeti.

„Noha boli, ale to nie; mám ra-
dost, jedu rád odtud. Tady jsem
se potěšil z nich, pane Věku, a
jen tak dál a pryč. No, a já jsem
také nadarmo nechodil. A teď za-
se mezi pražské vlastence.“
Sedl do pošty ve svém velikém
plášti a jel ku Praze, máje vyří-
dití nejedno pozdravení v české
expedici od mladého kupece Do-
brušského, jenž ho na cestu opa-
třil a vyprovodil a pak za ním
hleděl, dokud postovská archa ne-
zanimka nedlázdenou ulicí mezi
dřevěnými staveními a jih podší-
němi.

XXI.

O tichých převratech.

Dni se hrubě krátily, soumraky
přicházely časneji a časneji. V do-
mácnosti i v krámě nebylo tolik
práce; mladý patron míval teď ví-
ce pokdy nežli na jaře, v létě i po-
čátkem podzimu. Na zahraděch
shrabali žluté i od deště šnědité
listy ovočných stromů, v holých
korunách hučel vítr a hlas jeho
něžl příjemně u kamen už hodně
vytopených.
Pak uhodil mráz. Tou dobou
visely již před Věkovým krámem
pruhavě bouně, jezovní kůže u-
pravená i ručle soukenné vytřiky
na košické chomouty, i palové ru-
kavice a pestré vlněné šaty. Pod
nimi, vedle pytlů plných ševcov-
ských flaků objevil se hranice o-
týpek bukavých loučí a za sklem
krámových dveří archy Betlema

pestrě rukou malované. Záhy však
mráz před něj nadýchval na sklen-
né tabule záslonu ledových, po-
divných květů.
V krámě teď mnoho oleje do
lampiček prodávali, i bukavých
loučí, jež kupovali, kdož si jih
nebo borových nemohli sami ze
svého nadělati. Svítili jimi i v jí-
zábách měšťanských, aby nebylo tře-
ba tolik oleje a lojových svíček.
Snih, jenž se po prvé brzo po duš-
čkách ukázal, napadl opět a zů-
stal. Byl advent. Ráno ještě za
tmy chodili měšťané starší i mladí v
límeových pláštích i v kožíších,
sousedky i svobodně v kabátích,
kožíšcích i ve velkých šátečích a
děti s nimi do kostela na „rorá-
te“, a pálií kusy voskovie i sloup-
ky prostě bílé nebo květy zdobené.
Tmou studeného kostela, kde se
kouřilo od úst, hojně planula za-
rudlá svéta a světělka a zuvečly
varhany a staré adventní písně
vázných, krásných nápěvů, plně
radostně předtuchy a naděje v na-
rození Spasitelovo. —
V nehlukném jindy městečku by-
lo v zimě teprve ticho. Všechno
kolem ve sněhu strnulo, všude
hluboký klid, až z něho, zvláště
když za tichých podvečerů snih za-
modrával a nad fialovými té chví-
lely západ rudé dohořívál, va-
nulo takové teskné podivné. Ale
to nejvíce mladý kupec cítil. —
Ostatní trávil dny klidně po svém,
dile obýčeje. Kolovraty, jež do ne-
dávná na půdě za komínem odpo-
čívaly, vřely v každé domácnosti
zvláště odpoledne a večer, a žen-
ské, staré i mladé, seděly za ni-
mi; také nejeden soused pilně pře-
děl a nikdo se mu nedivil, aniž se
mu smál. Přední bylo děvčatům,
kdy se scházely na přástvy, zába-
vou. Předly, jak mály úkol, zpí-
valy, žertovaly, klevetily, poslou-
chaly žerty „paničev“ či mláden-
cův, nebo poslouchaly vypravova-
ní starých o strašidelech, ducháech,
o princenzách i o starých časích,
jaké byly kruté vojny, jak bylo je-
ště za děda, když lidé chodili se
strachem na přástvy, protože ne-
jednou zasvítila tmou i ze tmy do
oken dvě zelenavá svéta — vli-
oči, a kdy opravdu dál v horách
v Roketnice jednou vlk přáste-
vní pokousal. Tak večery mije-
ly, příze přibývalo, pak kanafasu
i plátna do truhel.

F. Věk do takových přáste-
v nepřišel. Večery trávil buď v krámě,
nebo s matkou, pak na svém
pokojíčku, krátě si chvíli jak o-
leboje, čtením a hrou na klavír
nebo na housle. Jen po řídku si
vyšel, a to do hospody, a ne z
touhy, nýbrž více ze svých ohle-
dů vlastenských a souseďských. —
Bez přáste-
v však nebyl. Matka
jeho prosedla skoro všecka ta
zimní odpoledne u kolovratu, vět-
šim dílem sama. Ob čas měla náv-
števů, nějakou kamarádku z mla-
dých let nebo sousedku. Návště-
va však nepřšla zahálet. Každá
si přinesla svůj len, ale jak bylo
mrvavem u lidí ne hamizných, ne-
dopustila stará Věková, aby z ně-
ho předla, nýbrž pújěvíši jí nejen
kolovrat i přeslici, přinesla jí ta-
ké svého lnu.

Takovým návštěvám se mladý
kupec nevyhýbal. Jak mohl, při-
šel z krámu a pobyl ve světnici,
příjemně vyhrátě, do níž plně pa-
dalo světlo slunných odpolední. V
něm jasneji se bělala jasanová
tabule mocného stolu s trnoží, v
něm živěji vystoupily barvy ptáků
a květin na staré truhle opodál
velkých, zelených kamen s lavi-
čkou dole a bidělký nahore, v něm
zatřpytilo se sklo bílé natřené po-
lice na prádelníku i všecko její
lepší nádobí, květované, bílé ta-
liffe, kávové koflíčky i stříbro-
lesklé v nich lžičky i velká tako-
vá lžice na bílé, polévkové míse
a uchý.
F. Věk rád jednal se staršími
lidmi, a proto mu bylo příjem-
no seděti s těmi usedlými přá-
stevnicemi, jež leccos pamatovaly,
leccos věděly, a chutě s nimi pil
kávku z květovaných koflíčků,
kterou pokaždě stará Věková svou
přástevníci utěla.

Dvackrát také byla u Věků na
deni přáste-
vni či návštěvu souse-
dky Snížková. Stařenu tu vysoké-
ho čela, zahnutého pěkného nosu s
laloučkem pod bradou, mladý ku-
pec rád vidal pro její rozkafnost.
Než za první její návštěvy divl
se, proč tak pořádně pobožnou řeč
vede o kázněch, o čtení v postl-
le, o poučih, jak teď zase budou,
teď že již jich nebude zapovídat.

Sdružení českých lékařů

v Omaze a South Omaze

DR. KÁLAL F. J.,
206 Karbach Bl., Omaha.
Telefon Douglas 1761.

DR. KOUTSKÝ JOHN W.,
405 sev. 24. ul., So. Omaha.
Telefon South 142.

DR. NĚMEC CHAS. J.,
1316 William ul., Omaha.
Telefon Douglas 2817.

DR. PETR F. J.,
1407 již. 16. ul., Omaha.
Telefon Douglas 3325.

DR. ŠIMÁNEK G. F.,
1262 již. 13. ul., Omaha.
Telefon Douglas 3769.

DR. ŠRÁMEK J. M.,
sev.-záp. roh 8. a Hickory ul.
Telefon Douglas 6645.

DR. SWOBODA LOUIS,
301 Paxton Blk., Omaha.
Telefon Douglas 807.

My shora uvedeni lékaři dle pravidel lékařské etikety nejdůrazněji
odsuzujeme veškeré ohlašování k terčokoliv lékaře sebe sama v kterých-
koliv časopisech svými pacienty, necht už je to jakýmkoliv způsobem, ať
ve zprávách místních nebo osobních. 431f

Z počátku poslouchal a do hovo-
ru se nemíchal, ale pak si již vši-
ml, že Snížková nějak zkoumavě
na něj hledí a také tak se ho do-
tazuje. Naslouchal a nedal ani
dost málo na jevo, že mu to při-
liš dlouho.
Byl příliš vyzhovancem své do-
by a sám jsa nábožensky indiffe-
rentní, choval se k jiným nanejvýš
snášeživě. Byl by to měl za suro-
stout dotknouti se převědění sou-
sedčina, ač šetrně dal na jevo, že
s ní ve všem nesouhlasí.
Za to před samým odchodem
sousedčiným zaslechl, co ho více
zajalo. Stará Snížková jen tak za-
řečí, jak se Věková ptala, zmínila
se o vnučce, a také zas jaká je
čtenářka, ta že sežene knížku kde
která, a že by u těch ležter po-
řad seděla.

„To znám ještě jednu takovou
čtenářku,“ mluvil Věk. „Paulovu
Frantinu. Ta pořad vypůjčuje a
pomalu nebudu již pro ni mít.“
„Ta!“ žasla Snížková. „I Bo-
že chraň, ta nechte nie, nebo jen
málo a myslím ze nie.“
Věkoví bylo to divno, a když
Frantina Paulova druhého dne
přišla s knížkou, žádaje o novou,
vzal jí mladý kupec na páskál;
bez mučení, červenače se, vyzna-
ročil děvě, že to vypůjčuje nejvíce
pro Snížkovu Márinku, jak jí tak
po babičce všude říkali.
„A proč ona sama mne neř-
ká? Co pak se mne bojí?“ tá-
zal se Věk opravdu překvapen.
„Já nevím, ale vždycky mne po-
še, a říká, abych to neříkala.“
„Tak?“ divil se Věk hlas pro-
tahuje. A již rozhlížel se policej
svých knih a vybíral děle nežli jin-
dy, až vytáhl pěkně vázaný výtisk
nedávno vydaných „Letopisů Tro-
janských“, který nemínil pújě-
vat. Ten dal Frantině a uložil jí,
aby Márinec Snížkové nie neřika-
la, že by si snad už víc nie ne-
vypůjčila, a dodal, že takovou hor-

livou, hezkou čtenářku si nesmí po-
plášt, a že tu má ještě kolik pěkných
knížek.

Frantina neměla a řekla vše-
cko vnučce Snížkové, která se za-
pálila, když to slyšela a na kama-
rádku se durčila, proč to říkala. —
Tuze z hluboka však ten hněv ne-
šel. A dost mlá byla jí ta zpra-
va, jakož včera ráda slyšela, když
babička přišla od Věků, že ten
mladý je hodný, že to asi tak zle
nebude s tím neznabožstvíem, že
ani neuměšklá, a nie když mluvila
o těch pobožných věcech, ale na
pouti že nedrží, to že na něm po-
zorovala. —

(Pokračování.)

Přepřacovaný člověk.

Většina lidu dělného trpí pře-
pracováním, ačkoli o tom nevědí.
Jsou zapřaženi v stálo, jedno-
tvárnou práci, buď tělesnou nebo
duševní, a konají tuto práci i
tenkrát, kdy nutně potřebují klid-
nou, odpočinku nebo zábavy. Zna-
měla nervy jejich otupují, shrubí
ztrácejí pružnost, ubývá chuti k
jídlu. Někteří hledí přiosvětliti ži-
votní sílu silnými nápoji, což jest
velikou chybou. Měl by v první
řadě sesliti žaludek, by mohl při-
jati a ztráviti dostatek potravy,
sesliti nervy, by stačily býti stále
napjatými, vyčistiti krev, by
bez překážky kolovala, čistá a ho-
batá. Vše to přinese mu Trinerov
Léčivé Hořké Vno, i kdyby,
jsa domněle zdravým, užíval pou-
ze jedné dávky než jde spát. U-
bývá-li mu na síle, je-li zcapán,
bude užívati tohoto léku třikráte
za den. V chorobách žaludku, ja-
ter, střev, krve a nervů neulez-
nete nikde léku, na jehož jistý
blahodárný účinek může tak bez-
pečně spolčhati jako na Trinerov
Léčivé Hořké Vno. V léká-
rnách. Jos. Triner, 1333—1339 So.
Ashland Ave., Chicago, Ill.

DR. JAMES W. NOVÁK.
český zubní lékař.

Continental Block — 15. a Douglas ul. Pokoj č. 4 v rohu nad Berg Cloth-
ing Co. — Office Phone: Douglas 5077. — Residence, 915 William St.;
Phone Douglas 6019. — Krajané a vznikova, kteří nejsou s domácí prací su-
batskou spokojeni, učiní dobře, když při návštěvě Omaky, zajdou k Dra-
Novákovi, jenž se veškeré práce v šoru svém úplně ručí. 861f

BAILEY & MACH.

ZUBNÍ LÉKARI.

1. posch. Paxton Blk., Dub 16. a Farnam ulice.
Tel. Douglas 1266. Int. Phone A-1266. 441f
OSAMA, E.B.
Nejvíce zkušená zubní lékařská škola v tomto
městě. Nejmodernější pomůcky. Práce první
díly. Cena nízká.

Long distance telefon
nestojí snad ani tolik, ja-
ko si myslíte. Zeptejte se
na to. Telefonní linie „Bell“
má skoro všude spojení.
Nebraska Telephone Co.